ایران

- سال بیست و پنجم
- شماره ۷۰۶۷
- پنجشنبه
- ۲ خرداد ۱۳۹۸
- ۱۷ رمضان ۱۴۴۰
- ۱۶ صفحه
- استان تهران و البرز ۱۰۰۰ تومان
- سایر استان‌ها ۵۰۰ تومان
- Thursday
- 23 May 2019
- No. 7067

ISSN1027-1449 Keytitle: IRAN (Tehran)

IRAN-NEWSPAPER.COM

آیت‌الله رئیسی: از آزادی مطبوعات حمایت می‌کنیم ۳

گفت‌وگو با علیرضا افتخاری
گوش جوانان ما به موسیقی فاخر عادت ندارد ۸

سفارت ایران در بلژیک اعلام کرد
ویلموتس قرارداد ۳ ساله بست ۱۵

گزارشی از سخنرانی تقی آزاد ارمکی
خستگی مفرط طبقه متوسط ۱۴

رئیس جمهوری در دیدار جمعی از کارآفرینان و فعالان اقتصادی:

همه بنگاه‌های دولتی واگذار می‌شود

- در شرایط مساوی حتماً بخش خصوصی در اولویت است
- نمی‌شود هم بانکدار بود هم بنگاهدار

گزارش
گروه سیاسی

رئیس جمهوری هدف توطئه‌های دشمنان طی ۴۰ سال گذشته را جلوگیری از ایرانی قدرتمند، متحد و توسعه یافته خواند و با تأکید بر اینکه این تلاش دشمنان تاکنون بی‌نتیجه مانده است، گفت: دولت‌های یازدهم و دوازدهم در تلاشی گسترده کوشیده است تا وضعیت کشور در نقطه مطلوبی باشد اما در عین حال قضاوت با مردم و آینده تاریخ است، چرا که برخی مسائل را هم گذشت زمان قضاوت می‌کند.

به گزارش پایگاه اطلاع‌رسانی ریاست جمهوری، حجت‌الاسلام والمسلمین حسن روحانی شامگاه چهارشنبه در دیدار با جمعی از کارآفرینان و فعالان اقتصادی با اشاره به تلاش‌های دولت برای اتصال برق و آب به خانه‌های مردم و همچنین به بخش صنعت و کارآفرین کشور و ثابت ماندن قیمت سوخت و نفت و گاز برای ۴ سال متوالی در کشور، تصریح کرد: فعلاً نمی‌توانیم در مورد درست یا غلط بودن این سیاست قضاوت کنیم و البته هر وقت برای تغییر قیمت اقدام کردیم با مشکلاتی مواجه شدیم، اما در هیچ کجای دنیا چنین قیمت سوخت ارزانی وجود ندارد.

صفحه ۲ را بخوانید

رهبر معظم انقلاب در دیدار دانشجویان:

مشکلات نظام پارلمانی بیش از نظام ریاستی است

- در زمینه‌های اجرایی نباید رهبری وارد میدان شود
- اصل خصوصی‌سازی نیاز مبرم اقتصاد و کشور ما است و نباید جلوی آن گرفته شود

۲

khameneei.ir

دریافت مالیات از رانندگان تا پزشکان

تور مالیاتی گسترده‌تر شد

۵

پمپئو دست خالی از کنگره برگشت

سناتورهای امریکایی تأکید کردند ایران بیش از گذشته برای امریکا تهدید نیست

۳

پاسداشت گفت‌وگو

یادداشت

ابراهیم بهشتی
دبیر سرویس سیاسی

مبارکی ماه رمضان گویا تنها محدود به فیوضات معنوی آن نیست و حوزه سیاسی و اجتماعی را نیز دربر گرفته است. مراسم افطاری‌های مسئولان و حتی مجموعه‌های سیاسی در این ماه، چند سالی است که تبدیل به یک سنت سیاسی- مذهبی شده و می‌رود که زمینه‌ساز و تسهیل‌کننده گفت‌وگوهای سیاسی- اجتماعی هم بشود. چنانکه در دو هفته گذشته رئیس جمهوری میزبان جوانان و دانشجویان، اقتصاددانان، فعالان سیاسی، فرهیختگان اهل سنت، علما و روحانیون بوده و رئیس دستگاه قضایی هم برخلاف سلف خود در این ماه سفره افطاری برای فعالان اقتصادی، دانشجویان و اصحاب رسانه گسترده است. دیدارهای مختلف رهبر معظم انقلاب با مسئولان نظام، شعرا و ادبا، دانشجویان و اساتید دانشگاه نیز همچون سال‌های گذشته برقرار است. در کنار این، میزبانی وزرا یا مسئولان دیگر نهادها از کارشناسان و نخبگان و فعالان حوزه مرتبط با فعالیت خود را نیز باید به این فهرست افزود.

در این دیدارها چنانکه گزارش‌های منتشر شده نشان می‌دهد، میهمانان دیدگاه‌های خود درباره مسائل مبتلابه کشور را همراه با انتقادهای احتمالی و البته راهکارهای پیشنهادی با مسئولان در میان می‌گذارند و حرف‌ها و استدلال‌های متولیان دستگاه‌ها و نهادهای مختلف را می‌شنوند. نکته قابل تأمل اینکه در این جلسات حاضران با دیدگاه‌ها و سلایق مختلف حضور دارند و در فضای صمیمی شنونده مواضع مخالف با نقطه‌نظرات خود هستند اما خبری از جنجال‌ها و واکنش‌های تند و پرخاشگرانه نیست. در حقیقت این دیدارها تابلویی از به رسمیت شناختن سلایق متفاوت در کشور است. قیاس این جلسات و اعلام مواضع در آنها با آنچه گاهی در فضای رسانه‌ای و اعلام مواضع یکطرفانه و مونولوگ‌گونه اتفاق می‌افتد، اهمیت و کارکرد آن را دوچندان می‌کند. بدون تردید مواضع هیجانی و صرف جناحی توأم با تهدید و افشاگری و بیان اتهامات و ادعاها تأثیرات سوء خود بر روح و روان جامعه را خواهد داشت. به هر میزان تبادل نظرات یکطرفه و همراه با خشونت کلامی باشد به همان میزان هم تسهیل‌کننده یا زمینه‌ساز قطبی کردن جامعه و سوق دادن آن به سمت نگاه‌های سیاه و سفید و زنده‌باد و مرده‌بادهاست. بیراه نیست اگر گفته شود آرامش جامعه در چنین رویکردی قربانی مطامع سیاسی و جناحی می‌شود و چه بسا اعتماد به کارآمدی سیستم سیاسی برای برون‌رفت از مشکلات را نیز خدشه‌دار نماید. در نقطه مقابل اما می‌توان اذعان کرد که جلسات نوع دوم و آنچه خوشبختانه در دیدارها یا افطاری‌های مورد اشاره حاکم است، به نوعی در حکم تزریق آرامش به جامعه هم هست. علاوه بر اینکه مجالی است تا در دیدارهای رو در رو و دیالوگ‌گونه و بدون رودربایستی‌های مرسوم تبادل اطلاعات و تحلیل‌ها انجام پذیرد.

جلسات یادشده از منظر دیگری هم قابل تأمل و دفاع است. مجموعه‌های سیاسی یا اجتماعی و فرهنگی اعم از حکومتی یا مدنی سابقه درخشانی از همنشینی و همفکری حتی بر سر مسائل کلان و ملی کشور ندارند. چنانکه یکی از دلایل پا نگرفتن گفت‌وگوی ملی و حتی برخی سوءبرداشت‌ها درباره آن را همین نبود ارتباط بین مجموعه‌های مختلف قلمداد می‌کنند. طبیعی است تا گفت‌وگویی درنگیرد و تا جلسات مشترکی دست ندهد و مواضع شفاف و رودررو بیان نشود، انتظار هم‌افزایی و حتی فکر کردن به اشتراکات و تبیین منافع ملی هم انتظار بجایی نیست. حال در شرایطی که اعمال فشارهای خارجی مشکلات غیرقابل انکاری را بر کشور تحمیل کرده و هر شخصیت یا جریان دلسوزی در اندیشه چگونگی مواجهه بهتر با این شرایط است، نشست‌های این‌چنینی مجال خوبی است تا این پیشنهادها و راهکارها با رویکردی واقع‌بینانه و کارشناسانه به بحث گذاشته شود. حال به هر دلیل که چنین نشست‌هایی بین مجموعه‌های سیاسی پا نگرفته، میزبانی رئیس‌جمهوری و رئیس قوه قضائیه را باید به فال نیک گرفت و آن را زمینه‌ساز پروژه بزرگ‌تر گفت‌وگوی ملی هم قلمداد کرد. با این وصف باید امید داشت که این دیدارها و جلسات گفت‌وگو با پایان یافتن ماه رمضان به نقطه پایان نرسد و البته معلوم شود که از دل این جلسات نتایج مشخص راهبردی هم حاصل شده است.

تأمین منافع ملی از مسیر خواسته‌های اکثریت

یادداشت

مصطفی کواکبیان
عضو کمیسیون امنیت ملی و سیاست خارجی مجلس

در سیاست خارجی دوست و دشمن دائمی وجود ندارد. تابلو و چراغ راهنمای سیاستمداران، منافع ملی کشورشان است. این رویه حاکم بر کل کشورهای جهان است و همه دولت‌ها با عطف به منافع شان، سیاستگذاری می‌کنند. در منطقه، بهترین دوست ایران و شریک راهبردی‌اش، عراق است. همین کشور عراق که وابستگی اقتصادی و تجاری بالایی به ایران دارد؛ در صورتی که احساس کنند منافع و موقعیت‌شان در جای دیگری است؛ بلاتردید مسیر دوستی‌شان را با ایران تغییر می‌دهند. این امری طبیعی در سیاست جهانی است و نباید وقوع چنین مسائلی را غیر طبیعی و خارج از عرف و انتظار تلقی و تصور کرد. هنوز این موضوع بخوبی در ذهن ما ایرانی‌ها جا نیفتاده و خیلی حساسیت بیش از حد نسبت به دوستان منطقه ای‌مان نشان می‌دهیم. به خصوص در مورد روسیه به کرات اتفاق افتاده که در مرحله تعیین کننده، روسها جانب امریکا را در مواجهه با ایران در پیش گرفته‌اند و در داخل روی این موضوع بحث کردیم که روس‌ها بی اعتماد و فرصت‌طلب هستند. واقعیت امر این است که رفتارهای این چنینی در سیاست بین‌الملل کاملاً طبیعی و عادی است و بایستی ما هم با تعریف درست از منافع ملی، محدوده دوستی و دشمنی‌هامان را ترسیم کنیم. پرسش مهمی که در این بین مطرح است، ماهیت و چیستی منافع ملی است. در تعریف درست از منافع ملی می‌توان به این نکته اشاره داشت که برآیند خواسته‌ها، انتظارات، توقعات اکثریت مردم، همان منافع ملی است. از منظری خواسته عمومی جامعه، منافع ملی آن جامعه است و بایستی با احترام به اصل رأی اکثریت، مسیر سیاستگذاری را به سمت تأمین خواسته‌های روشن مردم حرکت دهیم. جالب اینجاست که حتی اگر مردم یک کشور نظر اشتباه هم داشته باشند باز هم باید به اشتباه هم توجه کرد. داستان پذیرش حکمیت از سوی حضرت امیر(ع) نمونه بارز تاریخی در پذیرش دیدگاه اکثریت مردم است. گواه تاریخ این است که حکمیت چندان مقبول حضرت امیر نبوده اما وقتی حضرت هجوم مردم و خواسته‌شان را می‌بینند، مصلحت را در پذیرش حکمیت می‌بینند.

از این منظر لازمه هر گونه حرکت موفق از سوی سیاستمداران، در اجماع داخلی و جلب آرای مردم است. در عصر جدید هم سیاست خارجی وقتی موفق می‌شود که پشتوانه افکار عمومی را در پشت خود داشته باشد. البته در توجه به نظر اکثریت نبایستی راه افراط را در پیش گرفت. این خواسته باید با اصول، مبانی و دکترین سیاست خارجی هماهنگی و انطباق داشته باشد. نظم در سیاست خارجی ناظر به همین معناست که با در نظر داشتن اصول کلی، خواسته‌های مردم را هم در نظر گرفت و مسیری روشن و امیدوار کننده در حوزه دیپلماسی در پیش گرفت. سیاستمداران باید توجه کنند که در دنیای جدید دیپلماسی عمومی در موفقیت استراتژی‌ها بسیار تأثیرگذار است. اقناع افکار عمومی بیشتر از طریق همین فضای رسانه ای و مجازی صورت می‌گیرد. برای همین است که وزیر امور خارجه کشورمان با آگاهی، در فضای مجازی، پاسخ‌های تهدید ترامپ را می‌دهد. توئیت‌های جنجالی ترامپ شاید در وهله اول یک حرف ساده باشد و پشتوانه قدرت اجرایی نداشته باشد؛ اما همین توئیت‌ها در خیلی از مواقع از مصوبات کنگره امریکا تأثیرگذاری بیشتری دارد. برای همین ظریف سریع و آنلاین، پاسخ ترامپ را از طریق توئیت می‌دهد. لازم است ضمن حضور فعال در عرصه دیپلماسی جهان در داخل هم اجماع سازی و وفاق سازی صورت بگیرد. طرح گفت‌وگوی ملی می‌تواند سرآغازی برای رسیدن به اجماع نخبگان داخلی باشد.